

ч. 1 і ч. 2 ст. 180 КК України. Ми вважаємо, що поняття релігійного обряду ч. 1 ст. 180 КК України є більш широким, аніж у ч. 2 ст. 180 КК України [3].

Як висновок, слід вказати, що законодавець приділяє значну увагу захисту релігійних прав людини. Усі посягання є злочинами, а не кримінальними проступками, що свідчить про серйозний підхід законодавця до захисту релігійних прав людини. Також, багато термінів та термінологічних зворотів потребують тлумачення та законодавчого закріплення. Тому, норми, що захищають релігійні права потребують подальшого дослідження та удосконалення.

Література

1. Ковтун О.І. Об'єкт кримінального правопорушення та його структура (ст. 180 КК України). *Наукові праці Національного авіаційного університету. Серія: Юридичний вісник «Повітряне і космічне право»*: зб. наук. пр. Київ: НАУ, 2023. № 1 (66). С. 171-177.

2. Про свободу совісті та релігійні організації : Закон України від 23 квіт. 1991 р. № 987-ХІІ. URL: <https://zakon.rada.gov.ua/laws/show/987-12#Text> (дата звернення: 20.04.2024).

3. Ковтун О.І. Загальна характеристика юридичних складів злочинів, передбачених у диспозиціях ст. 180 КК України. *VI Міжнародний молодіжний науковий юридичний форум* : матеріали форуму, 18 трав. 2023 р. м. Київ: НАУ, 2023. С. 198-200.

УДК 343.8(043.2)

Колб О.Г., доктор юридичних наук, професор,
заслужений юрист України,
професор Державного податкового університету

Бусел А.О., здобувач вищої освіти
першого (бакалаврського) рівня,
Національний університет «Одеська юридична академія»,
м. Одеса, Україна

ВІЙСЬКОВА СЛУЖБА В УКРАЇНІ: ПОНЯТТЯ ТА КРИМІНОЛОГІЧНО ЗНАЧУЩІ ЗМІСТОВНІ ОЗНАКИ

Якщо у цілому узагальнити нормативно-правові та наукові підходи, що сформувались з означеного питання в Україні, то можна запропонувати наступне визначення поняття «військова служба», а саме – це особливий вид державної служби в Україні, який ґрунтується на положеннях Конституції України та інших законодавчих актів, що визначають діяльність громадян України, іноземців та осіб без громадянства, яка пов'язана із обороною, захистом суверенітету і

територіальної цілісності країни, а також з реалізацією визначених, у зв'язку з цим, у законі функцій держави.

Таким чином, до системоутворюючих ознак даного авторського поняття можна віднести наступні із них:

1. Це особливий вид державної служби в Україні.

Слово «особливість» у тлумачних словниках означає те, що чимось відрізняється з-поміж інших [1, с. 477].

У свою чергу, під державною службою на нормативно-правовому рівні розуміють публічну, професійну, політично неупереджену діяльність із практичного використання завдань і функцій держави (ч. 1 ст. 1 Закону України «Про державну службу»).

Отже, якщо зазначені вище методологічно-правові підходи застосувати до з'ясування змісту і сутності особливостей військової служби, то такими варто вважати ті відмінності її реалізації, що визначені на законодавчому рівні для військовослужбовців як Збройних Сил України (ЗСУ), так й інших військових формувань. При цьому, особливий характер військової служби як виду державної служби полягає у тому, що:

а) її суб'єктами є тільки особи, які мають статус «військовослужбовця»;

б) місцем такої служби є ЗСУ та інші військові формування, виключний перелік яких визначений у законі;

в) у ЗСУ та інших військових формуваннях, поряд з військовослужбовцями, працюють і особи, які мають статус «державного службовця».

2. Зазначений вид державної служби ґрунтується на положеннях Конституції України та інших законодавчих актах.

Мова у даному випадку ведеться про те, що відповідно до положень ч. 2 ст. 19 Конституції України органи державної влади, включаючи ЗСУ та інші військові формування, та їх посадові особи зобов'язані діяти лише на підставі, в межах повноважень та у спосіб, що передбачені Основним та іншими законами нашої держави.

Натомість, у п. 17 ст. 92 Конституції України зазначено, що виключно законами визначається організація ЗСУ.

3. Це така діяльність, що визначає участь у ній як громадян України, так й іноземців та осіб без громадянства.

Зокрема, у відповідному Положенні, яке затверджено Президентом України у 2016 році, визначено правові засади та порядок проходження військової служби як іноземцями, так і особами без громадянства [2].

4. Метою військової служби є:

а) оборона країни (сукупність засобів, необхідних для її безпеки та захисту від держави-агресора) [1, с. 451];

б) захист суверенітету (охорона (підтримка [1, с. 238] незалежності та самостійності держави в її зовнішніх і внутрішніх справах [1, с. 627];

в) захист територіальної цілісності держави (реалізація принципу міжнародного права, згідно з яким територія держави є недоторканою від посягань з боку інших держав шляхом застосування військової сили або загрози силою) [3];

г) реалізація інших, визначених, у зв'язку з цим, у законі функцій держави (виучка резерву для ЗСУ; підготовка фортифікаційних споруд; виконання завдань міжнародних місій; забезпечення наукової діяльності у сфері функціонування ЗСУ та інших військових формувань; т. ін.).

Так, у цілому, уявляється зміст терміну «військова служба», який має знайти своє відображення як на науковому (доктринальному), так і на законодавчому рівнях.

Звичайно, що такий підхід є не безспірним, але очевидним у зв'язку з цим є й інший висновок, а саме: в умовах воєнного стану в Україні військова служба набуває особливого значення для всіх без винятку громадян нашої держави, позаяк від участі у ній залежить її суверенітет, територіальна цілісність та у цілому існування на карті світу.

Література

1. Великий тлумачний словник сучасної української мови. Укл. Єрошенко О. Донецьк: «Глорія Трейд», 2012. 864 с.

2. Про Положення про проходження військової служби у Збройних Силах України іноземцями та особами без громадянства: Указ Президента України від 10.06.2016 № 248/2016. URL:<https://zakon.rada.gov.ua>.

3. Територіальна цілісність – Вікіпедія. URL:<https://wiki.legalaid.gov.ua>.

УДК 343.1(043.2)

Рудь Д.О., здобувач вищої освіти
третього (освітньо-наукового) рівня,
Класичний приватний університет, м. Запоріжжя, Україна
Науковий керівник: Калюга К.В., д.ю.н., професор

ОСОБЛИВОСТІ ФУНКЦІЇ БЕЗПЕКИ ДІЯЛЬНОСТІ ПРАВООХОРОННИХ ОРГАНІВ (ОРГАНИ ТА ПЕРСПЕКТИВИ ЇЇ РЕАЛІЗАЦІЇ СЬОГОДНІ)

Національна безпека – найважливіша цінність будь-якої сучасної країни. Діяльність правоохоронних органів спрямована на захист національної безпеки. У той же час його правоохоронна функція, представляючи собою складний, комплексний феномен, зміст якого розкривається не тільки через формально-юридичну, а й через організаційно-інституційну, політичну, економічну, духовно культурну, виховну та іншу діяльність державних органів і установ, вимагає розгляду в умовах різних релігійно конфесійних і етнокультурних особливостей